

Ige: Mt 18,1-5

Abban az órában odamentek a tanítványok Jézushoz, és megkérdezték tőle: „Ki a nagyobb a mennyek országában?” Jézus odahívott egy kisgyermeket, közéjük állította, és ezt mondta: „Bizony, mondom néktek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, nem mentek be a mennyek országába. Aki tehát megalázza magát, mint ez a kisgyermek, az a nagyobb a mennyek országában. És aki befogad egy ilyen kisgyermeket az én nevemben, az engem fogad be.

Mk. 10,13-16

Ekkor kisgyermeket vittek hozzá, hogy megérintse őket, a tanítványok azonban rájuk szóltak. Amikor ezt Jézus észrevette, megharagudott, és így szólt hozzájuk: „Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne tiltsátok el tőlem őket, mert ilyeneké az Isten országa. Bizony, mondom néktek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen sem megy be abba.” Ekkor átölelte és kezét rájuk téve megáldotta őket.

Kedves Bocskai téri Gyülekezet!

Szeretem igehirdetésem vidámsággal kezdeni. Engedjétek meg, hogy most is így tegyek.

Egy nő, szemmel láthatóan, gőgösen sétálgat a múzeumban, alaposan szemügyre véve a kiállított képeket. Hosszasan néz egy képet, végül flegmán megjegyzi:

- Milyen szörnyű ronda ez a festmény!

Mire odaszól a teremőr:

- Nem festmény az, hölgyem, hanem egy falitükör!

1. A napokban több érdekes dolgot hallottam, mély melyek benyomást keltettek bennem. Egy ismerősöm mesélte, hogy találkozott Kozma Imrével, közismert nevén Kozma atyával. Róla röviden azt érdemes tudni, hogy római katolikus pap, irgalmasrendi szerzetes, és a Magyar Máltai Szeretetszolgálat alapítója. Szóval, ismerősöm beszélgetni kezdett Kozma atyával, de rögtön a beszélgetés elején leszögezte, hogy ő református, nem katolikus.

Nem tudom, miről folyt a beszélgetés, de Kozma atya megjegyezte, hogy úgy látja a reformátusok nem eléggé alázatosak, sőt, inkább gőgösek.

Amikor ezt hallottam, egy kicsit háborogtam magamban. Aztán tegnap meglátogattuk barátainkat, akik egy kicsiny, 700 lelkes nyírségi faluban lelkészek. Éppen a presbiterválasztás előkészületeivel bajlódnak. Barátom elmondta, hogy azért olyan nehéz presbiterjelölteket állítaniuk, mert a falu lakói között nagyon sok évtizedes vita van. Kiderült, hogy a viták legtöbbször apró-cseprő dolgokon indultak el. Valójában a viták gyökerében a gőgösség áll. Ez a gőg mondatja emberekkel azt: „ha xy presbiter lesz, akkor én nem vállalom a presbiterséget.”

2. Azt nem hiszem, hogy a gőgösség, az önteltség református „betegség”. Ez nem függ vallástól, ebben egészen biztos vagyok. A Bibliában sok szó esik arról, hogy a felfuvalkodottság és a gőg rossz dolog, az alázatosságnak pedig örül Isten. Péld. 16,18-19 „Az összeomlást gőg előzi meg, a bukást pedig felfuvalkodottság. Jobb szelíd lelkűnek lenni az alázatosok közt, mint zsákmányon osztozni a gőgösök közt.” Olvasunk arról, hogy ki mindenki lett annak idején gőgös. És ebből én arra következtetek, hogy a gőgösség bárkit rabul ejthet.

Ebbe a súlyos hibába estek izraeli királyok és más népek királyai. Később keresztyén gyülekezetek, akiknek Pál apostol írt levelet, és figyelmeztette őket. De sajnos Jézus tanítványai is gőgösek lettek egy alkalommal.

3. Annak idején Izraelben az volt a szokás, hogy a csecsemőket és az egészen kicsi gyerekeket odavitték híres tanítókhoz, rabbikhoz, hogy azok megáldják őket. Jézust is ennyire tisztelték és

szerették, hogy az ő áldását is kérték gyermekeikre a szülők. Sajnos a tanítványokról egy pillanat alatt kiderül, hogy mennyire nagyra vannak önmagukkal.

Elutasításukkal mintha azt mondanák: „minek hozzátok ide azokat a gyerekeket, hiszen nem képesek megérteni a Mester tanítását, sőt, a sírásukkal, a gyerekes csacsogásukkal még ráadásul zavarnak is minket”. „Sőt, ezek a gyerekek még annyira kicsik, hogy nem képesek semmilyen vallásos cselekedetre, amivel elnyerhetik Isten tetszését.”

Kedves Bocskai téri Gyülekezet! Jézus éppen ezt értékeli nagyra a csecsemőkben és a kisgyerekekben, hogy még teljesen úgy tudnak Isten közelében lenni, hogy nem hivatkoznak semmire, ezért nem tudnak gőgösek sem lenni.

Velünk felnőttekkel és a nagyobb gyerekekkel már az a baj, hogy nagyszerűen tudunk mindenféle dologra hivatkozni, amivel magunkat jobbnak mutatjuk másoknál. Mi már tudunk arra hivatkozni, hogy mennyiszere voltunk templomban ebben az évben, vagy milyen nagy áldozat volt tőlünk, hogy befizettük az egyházfenntartói járulékot. Vagy arra, hogy hetente két hittanóránk van, és ez teljesen elég nekünk, hát legyen elég Istennek is.

Számtalan dologra szoktunk hivatkozni, és így veszítjük el azt az egyszerűséget és alázatosságot, ami ezekben a kisbabákban még megvan.

Amikor kisbabákat keresztelünk, abban éppen az a nagyszerű, hogy **ők még igazán nem tettek semmit, amivel kiérdemelhetnék Isten figyelmét, elfogadását és feltétel nélküli szeretetét.** Isten mégis örök szeretettel szereti őket, és szövetségébe fogadja őket. Ezt a feltétel nélküli szeretetet kell a szülőknek és keresztszülőknek megmutatni gyermekeiknek. Oda kell köréjük élni az Isten szeretetét és elfogadását.

4. Most néhány perc múlva azonban nemcsak csecsemőket keresztelünk, hanem nagyobb gyerekeket is, sőt, felnőtteket is. Én őértük is nagyon hálás vagyok, hogy ma itt vannak, és készülnek a keresztelésre. Hálás vagyok Istennek azért, mert azt látom, hogy az Isten szeretete őket is vonzotta. Szívükben megszületett előbb a gondolat, majd az elhatározás, hogy szeretnének a keresztségben részesülni.

Ők már tudják azt, hogy a keresztség annak a jele, hogy Isten szereti őket, és szeretne az Istenük lenni. És tudják azt is, hogy cserébe Isten azt kéri, hogy tartozzanak hozzá, legyenek Jézus Krisztus követői. De figyeljük meg: náluk is Isten a kezdeményező. Akik felnőttként keresztelkednek meg, azoknál is Isten lépett először. **Ők csak erre válaszolnak azzal, hogy elfogadják Isten hívását, és kimondják, hogy a Szentlélek segítségét kérve Jézus Krisztus követői és a keresztyén anyaszentegyház tagjává lesznek.**

5. Kedves Bocskai téri Gyülekezet!

Jézus Krisztus szavaiból pontosan kiderül az, hogy az Isten előtti alázat nagyon értékes. Annyira értékes, hogy akár az is múlhat rajta, hogy beléphetünk-e Isten országába vagy sem. Ezért kérek benneteket, hogy ne arra legyetek büszkék, hogy milyen vallásos cselekedeteitek vannak. Ne arra legyetek büszkék, hogy mennyit adakoztok, sem arra, hogy templomba jártok. És az sem érdem Isten előtt, ha valaki a református iskolába jár.

Ellenben nézzétek meg a csecsemőket és a kisgyerekeket, milyen örömmel és hálával fogadják a szeretetet és a gondoskodást. És legyetek ti is ilyen hálásak Isten szeretetéért és gondoskodásáért. Mert ahogyan Urunk egykor átölelte és megáldotta a kisgyerekeket, úgy ölel ma minket is át a Szentlélek által, és adja mindnyájunknak gazdag áldását. Ámen.

Loment Péter lelkész